

↳ *Mán-Várhegyi Réka*

Az ihlet súlya

merkedtünk össze. Fantasztikus időszak volt, amikor egymásba szerettünk — Erzsébet a pohár aljáról az utolsó cseppeket is felhörpinti, majd bólint. — Csak mostanában érzem, hogy valami mégis hiányzik ezekből a németekből. Nevetni fogtok, ha megmondom mi az.

Zsófi és Endre elmosolyodnak, de a válasz egyelőre elmarad. Bastian zavarja meg őket, jön, hogy felnyalabolja a feleségét. Nem, nem mennek még haza, a fogadást házibuli követi az egyik kurátornál, Carlánál. Németül invitálja a fiatalokat Bastian, akik természetesen örömmel jönnek.

Tizenvalahányan indulnak egyszerre a Warschauer Straße felé a neuköllni csatornapartról. Néhányan kifejezetten gyalogolni akarnak. Sötétké az éjszakai égbolt, havas a járda, sárgán világítanak az utcai lámpák. *Sonnenalle, Sonnenalle*, éneklí az egyik szemüveges férfi, pedig ő nem is részeg, de talán azt hiszi, be kell kapcsolódnia a közös óbégatásba. Katarina mégsem akar gyalog menni, a menet élén veszekszik egy irhabundás lánnyal, mintha ő lenne a felelős azért, hogy nem szállnak se metróba, se taxiba. Pedig csak az a bűne, hogy ő is inkább gyaloglást választaná ahelyett, hogy Katarinának társaságot nyújt a Warschauer Straßeig. Emberek, tél van, hideg van, mi a francért gyalogolunk, fordul most a többiekhez Katarina. Nem csoda, hogy fázik, gondolja Erzsébet, ebben a lyukacsos harisnyanadrágban még egy medve is fázna. Az egyik nő megörül a teliholdnak. Legalább hatvanéves, de ő is mintha egy magazinból lépett volna elő, aszimmetrikus, vörös frizura fölött kucsma, alatta türkiz bundácska és égig érő csizmák, viseli mindezt olyan eleganciával, hogy egy konferencián is előadhatna Brüsszelben.

Erzsébet a fiatalokba karol, és rég kimondott, rég nem használt magyar szavakat sugdos a fülükbe, amelyek most egyre-másra eszébe jutnak. Meg kell állni, meg kell igazítani a plüss virágcserepet, és talán hosszabban toporognak, mert valaki az elől haladó szekcióból hátrakiált, hogy igyekezzenek. Katarina leint egy taxit, beesik a hátsó ülésre, magával rántva a galéria igazgatóját is. Tschüss, Katarina, kiabálják utána a többiek, ő letekeri az ablakot, és már távolodik az autó, amikor kidugja a fejét. Ott találkozunk, kiabálja, a szél lesodorja róla a barna bársonykalapot, de ő nem állítja meg a taxit. A kalapot a *Sonnenallét* éneklő férfi veszi fel aztán a fölről.

— Arra van a Rathaus Neukölln, ott lakunk. Gyakran sétálunk a régi repülőtér felé, keresztül a parkon, körülöttünk mindenhol biciklisek. Elegem van Berlinből, el akarok menni legalább Potsdamba. Hallod Bastian, legalább Potsdamig menjünk el innen!

— Ért magyarul? — kérdezi Endre, és Erzsébet a fejét rázza, dehogyan ért, egy szót se tud.

— A szenvedély hiányzik belőlük. Sótlanok, mint a krumpoli. És a szofisztikált humorérzék, az is hiányzik. Jellemkomikum meg helyzetkomikum kell nekik. Valaki egy asztal alá szorul, és véletlenül meghallja, hogy róla beszélnek. Ennél viccesebb nincs a világon. *(Cultural Infantilia)*

Zsófi felröhög.

— Túlásnak hangzik, amit mondasz — mondja. — Berlin nagyszerű hely. Annyit kaptam már ettől a várostól és az itt élőtől, felvilágosultak és frissek.

— Igen, igen — mondja Endre, bár a bólogatása fáradtabbnak, fázósabbnak tűnik.

Valóban nem rövid az út a Warschauer Straßeig. Újra esni kezd a hó, narancssárgán világítanak az ablakok. Akadozik a hangja, ő is fázik, és az a rémes víziója támad, hogy már egyszer itthagya Berlint és hazament Budapestre. Mikor, kérdezi Zsófi. Vele jött Bastian is, de nem bírta Pestet, bűdösnek találta. Miután Bastian otthagya, Erzsébet első dolga volt, hogy elmenjen egy megnyitóra. Mindenki köszönt neki, mindenki ismerte, de csak Berlinről akartak vele beszélni.

— Olyan marhaságokat kérdeztek tőlem, hogy melyik Berlinben a legjobb kerület.

Pedig ő nem üres kézzel ment haza, egy nagyon komoly anyagon dolgozott. Valami szakrális, rituális dolgot tervezett, egy sorozatot, ami az önmaga valódi személyiségétől elidegenedett embert visszavezethetné. Hogy hova? Hát valahova. *Heves éneklő- és légzőgyakorlatok*, ez volt a munkacíme. Közben Szofit hívogatta, aki nem vette föl a telefont.

— Szofit? — kérdezi most Endre.

— A kishúgom. Akkor csúszott be, amikor visszaköltöztünk Budapestre. Pedig azt hittem, örökre egyke maradok. Anyám teljesen kifordult önmagából, annyira rajongott a bébiért. Úgy hívják, mint téged — mondja Zsófinak — csak Sophie-nak van anyakönyveze. Szofika. Kicsi maradt, mint egy szilvás gombóc. Most már a harminchoz közeledik. Mindig hálóingben van, már el sem tudom képzelni másban. A haja majdnem a derekáig ér. Szép lány, csak autista.

— Autista? — kérdezi Endre, mire Zsófi oldalba böki, mintha udvariatlan lett volna. Éppen a hídon haladnak, a többiek visonganak, jajgatnak, mert fújja őket a szél.

— Egy ugyanilyen hideg téli estén kerestem fel őt a Gyáli úti telepen. Egy régi, megbarnult lakásban él, ami még a nagymamánké volt. Csöngetek, és úgy nyit ajtót, mintha tegnap látott volna utoljára. Szia, mondja, és már szalad is vissza a szobába, az ajtót nekem kell becsuknom. Félhomály van, és kevés a hely, mert mindent elfoglálnak ezek a nagy nejlonzsákok. Akkorák, mint én, és tele vannak cuccokkal. Tele van velük az előszoba, a konyha és még a szobába is jut néhány. Mik ezek, kérdelem tőle, de nem válaszol. Az ágyában ül, a számítógépes asztal ott van közvetlenül mellette, és a monitoron egy kínai gyerek magyaráz valamit. Csetelünk, mondja. Kérdelem, miért nem hagyod abba? Elsőre nem érti, hogy mit kérdezek. Könyörögni kell neki, hogy kapcsolja ki. Utána amilyen nyomorúsággal néz rám. Faggatom, hogy mi van vele, mi ez az egész, és lassan kiderül, hogy a húgom szenvedélye a videócsetelés. Ez az addikciója. Hogy idegen emberekkel cseteljen. Egy este legalább tízzel, különben nem tud elaludni. Nem tudja, hogy miért ilyen, de ilyen. Más nem érdekli.

A híd közepén járnak. A németek ugrándoznak, énekelnek, hógolyóznak. Bastian kezében vörösboros üveg, a galériából hozhatta magával, eddig talán a szövetkábátja hosszú belső zsebében tárolta.

— És aztán? — kérdezi Zsófi. — Mi volt a húgoddal?

Erzsébet egyáltalán nem biztos benne, hogy mindez valóban megtörtént.

— Veszekedtünk. Felment bennem a pumpa, kiabáltam, hogy ha nincs az apanázs, amit minden hónapban kap anyánktól, akkor dolgoznia kéne, és nem lenne ideje ilyesmivel foglalkozni. De nem hiszitek el, a kis barom folytatta a csetelést, csak most irkált. Úgyhogy amikor kiment pisilni, odaültem a géphez, és beleolvastam a beszélgetésbe. A húgom dominaként a legválogatottabb trágárságokkal alázta a csetpartnerét. Az illetőt úgy hívták, hogy Fazék. Ki ad magának ilyen nevet? Bezzeg a húgom! Ő stílusos nevet választott magának. HOLY BUBBLE, csupa nagybetűvel. *(Holy Bubble)*

Zsófi és Endre hümmögnek. Szofika nem lehet autista, hiszen az autisták nem kommunikatívak, mondja Zsófi. Depressziós, mondja Endre, erre nincs más magyarázat. Vagy Asperger-szindrómás, mondja Zsófi, bár nem biztos benne, hogy az Asperger-szindróma az, amire gondol. Megjöttünk, kiabálják a németek a kaputelefonba, már ott állnak a ház előtt; hihetetlen, de megérkeztek.

— És aztán mi történt? — kérdezi Zsófi, miközben a szőnyeggel letakart lépcsőkön, a faillatú lépcsőházban másznak fel a harmadik emeletre.

— Nem sok — válaszolja Erzsébet. — Taxiba ültem, és otthon bejelentkeztem egy csetszobába. Én csak irkáltam, soha nem videóztam. Kipróbáltam néhány személyiséget, gyereket és felnőttet, férfit és nőt egyaránt. Nagyon inspiráló időszak volt. Emlékszem, két csetelés között a Múzeumkertbe jártam le sétálni, és csak tört rám az ihlet, rám ugrott a bokorból, rám vetette magát a fűszálak közül.

— És mi történt a húgoddal? — erősködik Zsófi, ekkor lépnek be a lakásba, az előszobában Carla pezsgővel fogadja őket. Ugyanazok az emberek vannak itt is, ugyanúgy beszélgetnek, ahogy a galériában tették, csak a háttérben zene szól.

A nappali, akár egy bálterem, piros-narancssárga félhomály, a hatalmas ablakok előtt nincs függöny. Az előző szám véget ér, és elkezdődik egy sláger, Zsófi és Endre minden egyes buliban hallották, amióta Berlinben vannak. Az egyik kagylófotelből felugrik Katarina, hosszú karjait a magasba emeli és táncolni kezd. Katarina, Katarina, kiabálják néhányan. Erzsébet nézi, nem veszi le róla a szemét. A bundáját ledobja egy hokedlire, a plüss virágcserepet megigazítja a fején, és finom léptekkel a tánctér felé indul. Amióta az esztét tudja, a testével dolgozott, nem lehet nem figyelni rá, ha megmozdul. Hamarosan már ide-oda dobálja magát, hirtelen megáll és megmerevedik, lefekszik, felkel, ugrik, gurul, vetődik, a falnak támad, rásimul a falra. *(Moving — An Experiment)*

Zsófi és Endre elkeverednek, másokkal beszélgetnek, hasznos ismeretségeket kötnek. Részeg homályban telik el a követ-

kező két-három óra, és aztán, ahogy tervezték, pont Bastiannal és Erzsébettel egyszerre sikerül elindulniuk. Jó lenne telefonszámot cserélni, valamit megbeszélni, de Erzsébet ekkor már járni sem bír. Bastian húzza le a lépcsőn, kitántorognak a ház elé, de a taxit, aki hívta, a sarokra kérte. Erzsébet kiabál a sarok felé, gyere ide, taxi, de azonnal. Zsófi és Endre kínjukban röhögnek, Bastian a fejét vakarja. Menjünk inkább a sarokra, gyereünk, mondja Bastian, és lök egyet a feleségén, de aztán elkapja a karját, és szorosan tartja. Nem akarja, hogy elessen, de az erős fogástól Erzsébet még inkább botladozik.

— Lenni valakinek! — kiabálja, és durva léptekkel tör előre a járdán. — Ilyen érzés lenni éppen valakinek! *(Staying Alive)*